

[Erling Dinesen.]

Grønland, hvor man kunne konstatere, at en arbejderbeskyttelse i Grønland var nødvendig, og at det var nødvendigt med en effektiv kontrol, ligesom kontrollen måtte udføres af en offentlig instans. Derfor var det LOs udtrykkelige forudsætning for at godkende det af arbejdsrådet fremsatte lovforslag, at Grønland blev gjort til en kreds under direktoratet for arbejdstilsynet, og at der blev stationeret en fabrikinspektør i Grønland. Man gjorde videre gældende, at kun på denne måde ville det være muligt at indføre en effektiv arbejderbeskyttelse og dermed at udøve det nødvendige tilsyn og den tilstrækkelige kontrol med sikkerhedsforanstaltninger. Endelig sagde man, at alene ved en sådan placering vil det være muligt at tilgodese også det pædagogiske sigte, som ligger i en arbejderbeskyttelseslov.

Det er ikke bare LO, der har fremført de synspunkter; Dansk Arbejdsgiverforening har også rettet henvendelse til udvalget, og man har fremført nogenlunde tilsvarende synspunkter. Herudover har man føjet til, at det er nødvendigt, at arbejdstilsynet i Grønland samarbejder med personer bosat i de større byer. Man har nævnt, at forbindelsen mellem disse personer og fabrikinspektøren vil briste, såfremt lederen af den grønlandske tilsynskreds er bosat i København og kun foretager inspektionsrejser om sommeren. Man fremfører videre, at der i Grønland fra alle sider er en udpræget mistillid til myndighedspersoner, der kun besøger Grønland i sommerperioden, og i øvrigt vil sådanne personer ikke få skabt den respekt og tillid, der skal til for at udøve en så vigtig funktion som tilsyn med arbejdspladser.

Videre siges det i henvendelsen fra Arbejdsgiverforeningen, at Dansk Arbejdsgiverforening derfor meget kraftigt henstiller, at den af organisationerne i enighed afgivne indstilling efterkommes, således at Grønland gøres til en kreds under direktoratet for arbejdstilsynet, og at der stationeres en fabrikinspektør i Grønland, nærmere betegnet

i Godthåb, til at varetage de tilsynsmæssige, kontrollerende og pædagogiske opgaver.

Der er altså ingen tvivl om indstillingen i de interesserede organisationer, og jeg vil da ikke lægge skjul på, at vi havde regnet med, at arbejdsministeren havde imødekommet vort ønske, så meget mere som vi er bekendt med, at ministeren selv tidligere har givet udtryk for præcis de samme synspunkter, som jeg her fremfører. Det fremgår bl. a. af et notat fra Grønlandsrådet, hvoraf man kan forstå, at det måske er Grønlandsministeren, der har torpederet det forslag, der havde alle berørte parters tilslutning.

Når vi havde ventet en anden holdning fra arbejdsministerens side, er det bl. a., fordi der står følgende i dette notat:

„Arbejdsministeren kan ikke acceptere Grønlandsministeriets af landshøvdinger støttede synspunkter og henviser her særligt til betydningen af, at det i Godthåb indgåede forlig, som også for landsrådet var en forudsætning for Grønlands tilslutning til lovforslaget, kan overholdes. Arbejdsministeren gør yderligere opmærksom på, at det er en afgørende forudsætning for en vellykket indkøring i Grønland af denne helt nye lovgivning, at der foreligger en helhjertet tilslutning fra landsrådets og organisationernes side. Ligeledes henvises til, at det drejer sig om at arbejde under forhold, som afviger væsentligt fra de forhold, hvorunder arbejdstilsynet i øvrigt arbejder, og at dette gør det i høj grad tilrådeligt, at arbejdet støttes af en i Grønland bosat erfaren medarbejder fra direktoratet for arbejdstilsynet.“

Det er altså arbejdsministerens synspunkter. Der er ikke meget at tage fejl af, hvad det spørgsmål angår, og jeg synes nok, at arbejdsministeren efter dette skylder os en forklaring på sin ændrede holdning, hvorfor han ikke vil tage de saglige arbejderbeskyttelsesmæssige hensyn, som denne nye lovgivning jo klart forudsætter.

Jeg kunne godt lide at spørge, om det alene er Grønlandsministeren, der bestem-